

tilstedebe Indenrigsministeren Undtagelser fra dette Forbud? og af hvilke Grunde har den tybste Regering forbudt allerede i Juli 1881 Indførsel af Kvæg fra Danmark til Tydsland? og naar kan sidstnævnte Forbud ventes ophævet?"

Det vedrører altsaa ikke med et Ord det, jeg har talt om. Det, jeg har talt om igaar, er kun det Ulovlige og Uheldige i Forbudet mod Indførsel fra Sverrig, men disse samtidige Følger har jeg netop med Villie ikke berørt, fordi jeg ikke vil hindre, at Ministeren skal komme til at give detailleret Regnskab og Dplysninger om hele denne Politikk forresten. Hvorfor jeg har berørt dette Punkt, er kun, fordi denne Politikk efter min Formening illustrerer den Politikk, der overhovedet drives her i Landet; men det, jeg har positivt fremdraget, og som der ikke blot var Anledning, var ogsaa fuld Jøte for Ministeren til at oplyse, var Berettigelsen af hans Forbud mod Indførslen fra Sverrig, og det har Ministeren ikke kunnet svare paa. Naar den høitærede Minister tror at kunne bække sig for et saadant Svar ved at sige det faktisk Urigtige, at jeg havde taget Brødet ud af Munden paa Interpellanten, hvad jeg slet ikke har, eller ved at betegne mit Foredrag som „gemytligt“, saa vil jeg sige, at det maa være en meget slet Sag, der ikke kan forsvares paa bedre Maade.

Indenrigsministeren (Steel): Det ærede Medlems Hufommelse maa være i en mærkbarlig Grad svag, naar han ikke erindrer bedre. Det er ganske vist, at det ærede Medlem forelagde det Spørgsmaal: hvilken Ret jeg havde til at nedlægge Forbud mod Indførsel af Kvæg fra Sverrig; men det er jo et saadant Kardinalpunkt i den hele Sag, at jeg ikke har tvivlet om, at det jo vilde komme til sin rette Forhandling ved den forestaaende Interpellation. Jeg fandt ikke, at der var nogen Anledning til under Finanslovens Behandling at spille Thingets Lid med at besvare et Foredrag, der var saa let svævende som det ærede Medlems. Mit alvorlige Svar paa denne Sag, forsaavidt jeg kan og skal give det, vil komme paa den Tid, naar Interpellationen foreligger. Det ærede Medlem svakkede noget Betydningen af sit eget Foredrag ved den Slutningsbemærkning, at det væsentlig var et skæmtende. Jeg veed ikke, om det skulde være en Undskyldning for det ærede Medlems Foredrag, der saunebe adskillig Paalidelighed og Kjendskab til Sagen, at han tilsidst sagde, at det havde været noget skæmtende; har det været Meningen, at det skulde være en Undskyldning, var den efter min Mening ikke overflødig, og skulde det være et Forpar for det ærede Medlems Foredrag, en almindelig Kritik over det, tilstaar jeg, at jeg finder den rimelig. Hvad jeg har at

svare paa denne Sag, skal komme til at foreligge, og jeg har ikke ønsket og skal ikke heller træde i Skjul paa nogen Maade. Jeg skal give de Dplysninger, som behøves, for at Sagen kan foreligge klart. Det undrer mig kun, at man endnu sauner saamange Dplysninger, da denne Sag har været Gjenstand haade her og skriftlig for en saa grundig og gjenemgaaende Behandling, som den har været; men jeg skal ikke træde tilbage for at give de Dplysninger, der maatte forlanges, og som jeg kan og anser det for nyttigt at give.

Gansen (Svendborg Amts 2den Valgkreds): Det skal kun blive et Par ganske korte Bemærkninger. Det ærede Medlem fra Kjersteminde (N. Andersen) svarede ikke paa det, som jeg spurgte om. Jeg gjorde opmærksom paa, at han havde talt om, at Flertallet af Vælgerne ikke havde de rette Kvalifikation, saa at altsaa Tallet der ikke havde Noget at sige, Mindretallet maatte have Kvalifikationen, som Flertallet mangler. Det var Vælgerne, der var Tale om, og nu vil jeg gjerne høre af det ærede Medlem, hvilke Kvalifikation, han mener, Vælgerne mangle. Grundloven indeholder Intet derom, og det vilde være interessant at høre en Bonde i den danske Nigsdag fortælle os, om det var Embeder, Titler, Hartkorn eller Kenge, som hans Vælgere ere i Besiddelse af, og som gjøre, at de veie fremfor Flertalsvælgerne. Han svarede heller ikke paa det Andet, jeg spurgte ham om, hvad Fare der var forbunden med, at vi havde den Stilling, vi indtage. Jeg gjorde opmærksom paa, at den Stilling, som vi havde, er den, som det er overdraget os af vore Vælgere at have, og dersom vi stode anderledes, svigtede vi, hvad vi have lovet vore Vælgere, og saa vilde Vælgerne igjen forfaste os, naar vi næste Gang mødte sammen med dem. Vi kunne derfor ikke Andet, naar vi vilde være det tro, som Vælgerne have krævet af os, end staa saaledes, som vi staa, og hvilken Fare er der forbunden med, spørger jeg det ærede Medlem, at have det, som vore Vælgere kræve af os? Endnu kun en enkelt lille Bemærkning til den høitærede Første minister. Han udtalte sig om Ansaret og mente, at det var ligeligt for os Allesammen, ligesaa vel for Medlemmerne her i Salen som for Regeringen. Deri er jeg enig, og vi veed hver især at overtage dette Ansvar; men vi staa noget forskjelligt med vort Ansvar, idet vi som Folkerepræsentanter have Vælgerne bag os, staa med deres Tillid og have Ansaret overfor dem. I det Dieblit vi svigte, hvad Vælgerne kræve af os, bære vi ikke det Ansvar, vi have taget os paa ved at være deres Talsmand paa Thing, hvorimod den høie Regering staaar ligeoverfor Landets Vælgerbefolkning uden at have denne Tillid. Det er en væsentlig Forskjel paa det Ansvar, vi hver især have at bære.